

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniæ, 1611

VII. Quod propter celebre[m] religionis fama[m] Cluniace[n]siu[m]
elige[n]s, apud S. Martinu[m] de Ca[p]pis monachi habitu[m] susceperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

& innumeros senes ac decrepitos multa animi deuotione eum exuperasse gaudens, in lachrymas est resolutus, eumque ne id faceret, & ne pro culpa incerta, ecclesiasticis beneficijs renunciaret, hortatus est. Non acquieuit ille, sed in incepto proposito constanter perseuerans, quod coeperat, perfecit. Renuncians ergo tali occasione Ecclesiasticis negotijs, immo cunctis secularibus causis, ab Episcopo ei valedicente, eumque ad alia sua negotia mittente, recessit, Nec diu meratus est, sed quod de sua æterna salute conceperat, adimplere celeriter properauit.

Quod propter celebrem religionis famam Cluniacum eligens, apud sanctum Martinum de Campis monachi habitum suscepit.

CAPVT VII.

COGITANS verò quo diuerteret, vel vbi conceptum religiosè viuendi propositum adimpleret, Cluniacū elegit. Audierat namque ab illo suo Rheimensi Archiepiscopo, & ante Episcopatus officium & post, Cluniacense monasterium prædicari. Audierat eū Cluniacensis ordinis modum & morem, multis laudibus extollentem; aduerterat eum Cluniacenses institutiones multis ac diuicis

uersis religiosorū institutionibus præferentem. Coniecerat non leuiter in his posse falli hominem doctum in diuinis, expertum in humanis, qui penè nihil diuinorum longo vsu, subtili meditatione ignorare poterat, qui penè nihil mundanæ, ne dicam sapientiæ intentatum reliquerat. Huius ergò credulus uerbis religioni, quam eum maximè approbare audierat, se consociare decreuit. Sed quid faceret (inquam) feruens & deuota anima, quæ adeò diuino igne incanduerat, ut conceptam rem diu differre, mortem putaret? urgebat eum ut celeriter uota compleret spiritus, sed longè aberat Cluniacus, longè aberat, longum iter intererat. Timebat ne tanto temporis spatio tentatori indulto, à nequam hoste vinceretur, & conceptus spiritus casu aliquo extingueretur. Vnde quia vel idè timebat vel quia secundum quendam cupienti animo nihil satis festinatur, Cluniacum quidem matrem, quia remotior erat, tunc non adiit, ad Cluniacensem tamen filiam, quæ propior erat, hoc est, sanctum Martinum de Campis, gressum conuertit. Et congruè est enim idem sancti Martini monasterium, suo Cluniacensi monasterio in
ordi-

*De mo-
nasterio
sancti
Martini
de cāpis.*

ordinis, religionis, ac feruoris proposito, pro modo suo ita consimile, & in totum conforme, vt velut simulachrum ceræ impressum, multis alijs ad Cluniacū pertinentibus monasterijs, originalis sigilli imaginem familiarius repræsentet, & exceptis locorum distantijs, quæ simul esse non possunt, non diuersa, sed prorsus vnum sint. Ad hoc ergo Cluniacense monasterium Mathæus, non quidem de telonio, sed de gradu immò casu Canonico à Christo vocatus venit, & se à Domino Theobaldo Priore, in monachum suscipi rogauit. Gaudius est Prior, & vt solet in desperatis rebus fieri, præ gaudio, seridè eum hoc dicere non credebat. Persuasit tandem ei, vt crederet se ad hoc venisse, & vt citò susciperetur, coepit instare. Hora erat secundum ordinem Cluniacensem incompetens, nec in illa aliquem pro monacho venientem suscipi fas erat. Monuit Prior Theobaldus Mathæum vt sustineret, & horam congruam, qua id pro more in crastino fieri posset, præstolaretur. Respondit ille se pati non posse dilationem, habere se socios, quibus si res quoquo modo innotesceret, iam deinceps quod volebat, effectui mancipare non posset. Victus Prior ratione,
victus

victu
tan
liber
Cap
sam
ri. Fe
mni
prop
nou
ri m
tuit
ris sp
ei d
chi v
niac
plet
ac vi
nach

Qua

R
nem
iusd
Prio

victus iuuenis deuotione, victus maximè
 tanti lucri, si ei non cederet, amissione,
 libens cessit quod rogabatur. Ingressus
 Capitulum conuocat omnes, referat cau-
 sam, lætantur vniuersi, rogant id citò fie-
 ri. Festinanter adducitur, conspectibus o-
 mnium præsentatur. Voto & petitione
 propria, exiit veteri homine, induitur
 nouo, regulæ monasticæ subditur, corpo-
 ri monasterij, quantum tunc fieri po-
 tuit vel debuit, associatur. Paruo tempo-
 ris spatio emissio, Cluniacum venit, quod
 ei de professione scripta, vel de mona-
 chi vñitata benedictione defuerat, à Clu-
 niacensi Abbate eo ibi benedictio sup-
 pletur, & iam integer corde, ore, habitu
 ac vita monachus, sibi iam penè de mo-
 nacho nihil deesse, in Domino gloriatur.

*Qualem se in Prioratu erga Dominum
 exhibuit.*

CAPVT VIII

REMISSVS præcepto Abbatis sui ad
 monasterium sancti Martini cum
 per annos septem claustrum ordi-
 nem feruentissimè tenuisset, iussione e-
 iusdem Abbatis successit ad Prioratum,
 Priore suo iam defuncto, & sicut de bono

H

viro